

Tokyo Hayalet Kafesi

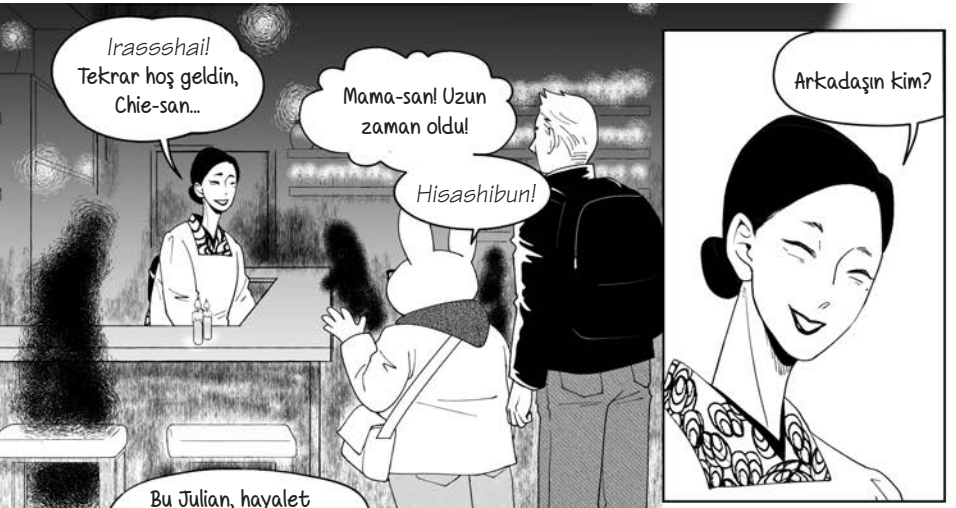

JULIAN SEDGWICK CHIE KUTSUWADA

"Manga ve düzyazının muhteşem birleşimi..." CHRIS RIDDELL

YUZ

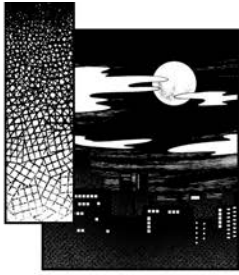

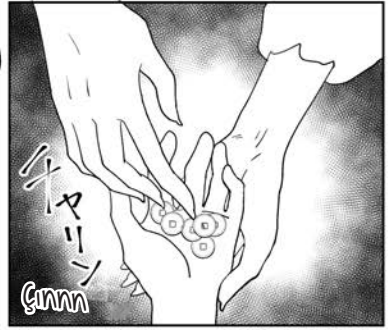

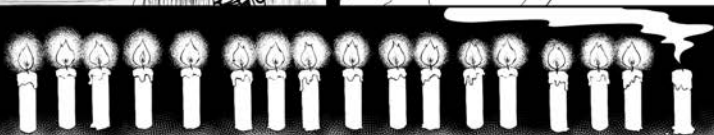

* Deniz mahsullerinden yapılan bir Japon yemeği. (ç.n.)

Kagurazaka üzerinden
gideceğiz.

Neyse ki kedi festivali
sona erdi.

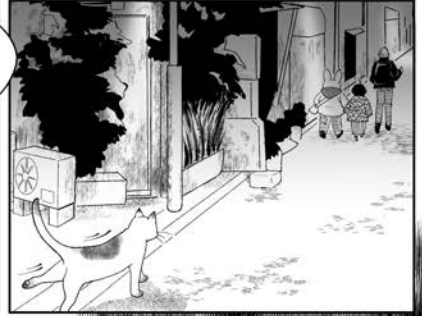

Kedi festivali mi?
Hani şu bakeneko
hayaletleriyle yapılan
mi?

Belki de görsem
iyi olurdu...

Merak etme. Biz
gerçeğine doğru
gidiyoruz.

Ah, evet. % 100
gerçek olanına.

1

MOON'U ÖLDÜRMEK

İyi akşamlar. Merhaba, tanıştığımıza memnun oldum. *Hajimemashite* ve tüm o kibar Japon zırvaları falan filan.

Hey! *Seninle* konuşuyoruz burada! Bir dakikan var mı?

Evet evet, ben konuşan bir kediyim. Kafayı yememeye çalış, o kadar da büyük bir mesele değil aslında.

Kendimi doğru dürüst tanıtayım: Adım Moon ve eskiden Edo adıyla bilinen Tokyo'nun arka sokaklarında yaşayan sıradan bir kediyim. Hepimiz gibi doğdum ve iyi bir yaşam sürmek adına elimden geleni yaptım ve sonra... eh, sonra bir şeyler değişti. Tarihe tanıklık eden bir kedi olup çıkıverdim. Aynı anda her yerde biten bir çift kedi gözü. Her şey değişir, evrenin değişmez kanunu budur. Ama etrafımdaki şehir ve dünya değişirken ben... nasıl oluyor bilmiyorum ama bir türlü değişmiyor gibiyim. İlle bilmeniz gerekiyorsa şimdilik yüz küsur yaşındayım ve sayaç işlemeye devam ediyor.

Yoroshiku onegai itashimasu.

Evet, işte karşınızdayım, sizin ihtiyar Moon, sırtımı bir güzeeee-eel geriyorum, yüzümü yıkayıp gece boyunca sürecekle gezintime hazırlanıyorum. Karanlık ile aydınlık arasındaki o ince çizgide dikkatli adımlar atıyor, görüş açınıza bir girip bir kayboluyorum.

O da neydi öyle be?!

Başınızı çeviriyorsunuz ama ben çoktan çekip gitmiş oluyorum, ardımdan bulutların arasından süzülen bir ay ışığı parıltısı kalıyor yalnızca. Ya da modern Tokyo dediğimiz labirentte yolunuzu bulmaya çalışırken akıllı telefonunuzun ekranından bir anlığına yansıyan bir ışık, bir yaz şimşegi.

Ben hâlâ buradayım ve artık kabullendim, hep de burada olacağım. Fırçayla çizilmiş bir mürekkep halkası gibi ne başı ne sonu olan, sonsuza dek kendi kuyruğunu kovalayacak bir kedi. Gecenin ilerleyen saatlerinde beni mezarlığın yan duvarında, arka ayaklarımın üzerinde dans ederken görebilirsiniz, gölgem rüzgârda döne döne savrulup yere serilmiş çiçeklerin üzerine düşmüş olur. Ya da sonbahar yapraklarının arsında hızla kayarken, yaz göğünde havai fişekler patlarken çılgınca miyavladığımı duyarsınız. Beni korkutmak için nehir kenarındaki birkaç gürültülü patlamadan fazlası gerek. Modern zamanlar.

Aklınıza gelip gelebilecek en kötü şey çoktan gerçekleşmişse artık hiçbir şey sizi korkutamaz, öyle değil mi? Size söylemek istediğim en önemli şey de bu, sevgili dostlarım: Şöyle ki, Korku Dağı'nın en tepesinde durduğunuzda ve diğer tarafın ayaklarının altında uzandığını gördüğünüzde her şey normal gelmeye başlıyor. Sahiden de öyle.

Yani bir zamanlar, şehrin onlarla aydınlatıldığı ve gölgelerin çok daha derin, çok daha yoğun olduğu dönemlerde beni balık yağı lambalarını iştahla yalarken bulabilirdiniz. Ya da başımda bir peçeteyle hoplayıp zıpladığımı, geçmişten geleceğe süzüldüğümü, bir şeyleri birbirine bağlarken bir görünüp bir kaybolduğumu görebilirdiniz. Şehrin gelişimini izledim, samuraylar kılıçlarını bıraktı ve yabancılar geldi; şehrin kalbine tren raylarının oyulduğunu gördüm, kudretli yayın balığı Namazu serbest kalmak için çırpınırken yerin sarsıldığını hissettim,

Tokyo'nun kendini bir kez, iki kez yakıp kül ettiği ateşin sıcaklığını duydum ve sonra binalar yeniden göğe yükseldi, gençliğimin güzel nehirleri betondan otomobil yollarıyla kaplandı. (İlerleme adınaymış! Peh!)

Şu akıllı telefonlarınızla benim fotoğrafımı çekebilseydiniz ekranda zarif bir kedi görürdünüz. Belki biraz kilo almış olabilirim ama yaşıma göre hâlâ gayet iyi durumdayım, dolunayın gümüşe çalan o gri ışığında zarif beyaz patilerim ve alev alev bakan yeşil gözlerim var.

İnsanlar benim hakkında türlü türlü hikâyeler anlatıyor. İnsanoğlu işte, illa her konuda *fikirleri* olacak, değil mi?!

Haa, evet, duymuştum ben de. 1945'teki bombardımanda ölmüş bir kediymiş...

Yanlış.

Aynen, hayalet kedi! Büyükannem genç kızlığında sürekli görürmüş onu. Hayvan arka ayakları üzerinde dans edip ona kışını sallarmış, büyükanne öyle derdi.

Asla yapmam öyle bir şey. Toplumun yaşlı üyelerine her zaman saygı duymuş bir kediyimdir ben. Bilginiz olsun.

Eğlencesine bir şey yahu. Aslında öyle bir kedi yok.

Var mısın iddiasına? Şu an tam buradayım... ama sanırım son günlerde insanlar kendi meselelerine –sosyal medya zimbirtılarına ya da kendi endişelerine– o kadar dalmış durumda ki çoğu beni fark etmiyor. Ama bazılarının gözleri açık: En gençlerin ve en yaşlıların, belki umutsuzların, evsizlerin. Onlar için dans ediyor ve yüzlerine birer tebessüm kondurmaya çalışıyorum.

Bir de ölü ruhlar, şu hâlâ parklarda ve sessiz arka sokaklarda gezinenler. Size şu kadarını söyleyeyim, ortalık onlarla dolu. Onlar için de dans ediyor, onları da gülümsetiyorum.